

МАЛЕНЬКИЙ ЧЕРВОНИЙ ГАМАНЕЦЬ

Серед подарунків, які Лу отримала на свій десятий день народження, знайшовся гарненький червоний плюшевий гаманець зі сталеною застібкою і ланцюжком – такий самий, як і в матусі, лишень менший. У гаманці було десять новеньких блискучих центів – кишенькові гроші, які Лу діставала щотижня, аби витратити їх на власний розсуд. Їй страшенно сподобалися усі подарунки, але цей гаманець навіть більше, ніж французька лялька в блакитному шовку, перстень з перлінками та книжка «Аліса в країні чудес» – три речі, про які вона вже досить довго мріяла.

– Він такий модняцький, а коли заціпається, то так голосно клацає, і ланцюжок так гарно лягає мені на руку, і ще він плюшевий, і червоний, і м'який, ну як же його не полюбити, мого милого маленького гаманця. «Я витрачу всі гроші на цукерки, і сама їх усіх поїм до останньої кришинки, це ж бо мій день народження, тому маю його відсвяткувати як нале-

жить», – сказала сама до себе Лу, кружляючи, як бджола над горщиком з медом, довкола столу, де вже були розкладені подарунки.

Тепер вона поспішала вийти з новим гаманцем за покупками, щоби його гордовито пронести в пухкенькій маленькій ручці. Тітонька незабаром одяглася, і вони через мальовничий парк попростували до крамниці, минаючи веселих дітлахів, котрі насолоджувалися останніми теплими днями осені і бавилися серед опалого листя.

– Ти захворієш, якщо за день з'їси цукерок на всі десять центів, – сказала тітонька.

– Я їх їстиму потрошку, кожен вид по окремо, і тоді, маю гадку, вони мені не *перезашкодять*, – відповіла Лу, яка ще й досі плуталась у словах «перешкодити» і «зашкодити» й творила таким чином власну смішну мову.

Вони саме проходили повз бідного чоловіка, що втратив ноги. Він тримав піднос з маленькими квітковими горщиками на продаж.

– Тільки п'ять центів, міс. Допоможіть безногому, пані, будь ласка.

– Дозвольте мені купити одну квіточку для мого лялькового будиночка. Це було б мило. Корі Пінкі Мей сподобається, якщо в її вітальні стоятиме ця маленька червона троянда, – вигукнула Лу з думкою про свою нову чудову ляльку.

Тітонька вважала, що набагато краще допомогти бідній людині, ніж купувати цукерки, тому не перечила. Тож квітковий горщик відразу ж було куплено, хоча «маленька червона троянда» не була схожа на жодну з тих, що коли-небудь росли у саду.

– Тепер у мене лишилося п'ять центів на солодощі, тож можна не хвилюватися, що вони мені зашкодять, – вдоволено мовила Лу, коли вони рушили далі.

Але за кілька кроків з'явилася жебрачка, і ніжне серденько Лу просто не дозволило їй оминути стару жінку, не опустивши в її горнятко двох блискучих монеток.

– Ходімо, хоч льодяників купимо, а то грошей зовсім не залишиться, – благала Лу, бачачи, як з кожною хвилиною червоний гаманець все легшає і легшає.

Три цукерки – це все, що вона могла купити, але дівчинка відчувала, що й з цим можна було б відсвяткувати день народження, тож сповнилася готовності йти додому й відразу ж приступити до частування.

Вони рушили далі по квіти, щоби прикрасити ними торт до чаювання, як Лу раптом зупинилася, підняла обидві руки і болісно закричала:

– Мій гаманець! Мій гаманець! Я його загубила! Я вже його не побачу!

– Певно, ти залишила його в магазині, вертаємося і пошукаємо, – сказала тітонька. Аж тут вони побачили дівчинку в обідраній одежині, яка бігла до них, тримаючи в руці щось дорогоцінне.

– Це не ваше? Я подумала, що ви загубили, – сказала вона, приємно посміхаючись.

– О, дякую, я повинна вам віддячити, бо це ж мій улюблений гаманець, та в мене вже немає грошей, аби вам заплатити, можу дати лишень оцю цукерку... А й справді, беріть цукерку, – і Лу простягнула дитині червоного льодяника.

Маленька дівчинка радо його схопила і втекла.

– Ну, хай і дві цукерки. Я б воліла не мати жодної, аніж позбутися мого дорогого гаманця, – сказала Лу, обережно кладучи свій скарб до кишені.

– Так гарно щось віддавати і робити людей щасливими, – Лу почала поважну бесіду, але зупинилася, щоби подивитися на собаку, який, виляючи хвостом, підійшов до неї, відчуваючи, що ця маленька дівчинка його не скривдить. Лу простягла руку, щоб погладити пса, зовсім забувши, що в руці тримає щось солоденьке; тож, перш ніж вона спохопилася, собака миттю злизав цукерку.

– Ой, то ж моя остання цукерка! Я ж не хотіла давати її псові. Ну ти й нахаба, ану виплюнь! – гукнула до собаки бідолашна Лу, однак було вже запізно – гарненький червоний льодяник безповоротно зник у роті злодюжки, який втік після марної спроби з'їсти ще й квітковий горщик. Видовище було таке потішне, що тітонька засміялася, і Лу, погрозивши псові пальцем, приєдналася до неї, а собака весело гавкав і вистрибував, ніби знав, що зробив якусь вельми розумну річ.

– Тепер я цілком задоволена, бо твій день народження став справді чудовим. Ти ж ошчасливила аж чотирьох людей і одного собаку, до того ж тепер тобі не загрожує ослабнути від великої кількості солодкого. Добрі діла теж можуть бути солодкими. І я сподіваюся, що ти й надалі, моя люба, купуватимеш зі своїх кишенькових грошей щось таке, що можна було б віддати іншим, – розважливо мовила тітонька, коли вони знову рушили далі.

– Хіба я можу багато купити за десять центів на тиждень? – із сумнівом запитала Лу.